

DOUS ESTUDIOS SOBRE A COMARCA DE CERDEDO

CARLOS Solla Varela

Os dous estudos que veñen arreo non teñen outra pretensión que a de seren humildes aportacións ó estudio lingüístico etnográfico do concello de Ceredo (Pontevedra, España) e en particular da freguesía de San Xoán, labor ainda por facer. Coa arela de preservar do ostracismo os nosos más enraizados sinais de identidade, entréganse estos textos ó meigallo da neotecnoloxía. Agardo vallan para salienta-la singular enxebreira da terriña que me porfillou, sexan así mesmo azo e pulo nas angueiras dos seus veciños, a quen van dedicados.

I. Onomástica pántega: Colleita de alcumes e chamadeiros en terras de Ceredo.¹

1. A leira

No cerne da Terra de Montes de *A Vedra*², a pouco máis de cinco leguas da capital das Rías Baixas, pola estradiña³ que de vello achega ó viaxeiro ás chairas castelás. Ceredo, antigo *Cereseto*, abundancial de *cerasus* “cerdeira”, a árbore das cereixas, feitiña baga por gorentosa apreciada: *Comera-la cereixa que o merlo (che) deixa*⁴. Abofé que levou boa enchente o paxaro pois daquelas árbores resta a penas a sombra do topónimo.

O montuoso concello de Ceredo esgázase en oito parroquias: Castro (Santa Eulalia), Ceredo (San Xoán), Figueroa (San Martiño), Folgoso (Santa María), Parada (San Pedro), Pedre (Santo Estevo), Quireza (San Tomé) e Tomonde (Santa Mariña). A parroquia de Ceredo en quince lugares: Abelaíndo, Arén, Barro, Biduído, Carballás, Cavadosa, Cavenca, Ceredo, Cernados, Chamadoira, Limeres, Lourido, Meilide, Revolta e San Bernabé.

¹ Permítaseme dicir que o aquí exposto insírese no que pretende ser unha aproximación etnográfica á parroquia de San Xoán de Ceredo.

² *Pontevedra*, na fala gremial dos canteiros.

³ N-541

⁴ Expresión recollida na zona obxecto de estudio.

Ceredo é o Lérez⁵ que o aleita, a Laxamoura⁶ que o asombra, Castrodiz⁷ que o acocha, o ar da Penadaigha⁸ que o aventa. Ceredo é a estrada que o xongue, San Xoán⁹ que o garda e o pobo que o canta aleuto:

*Cerediño, Cerediño
Cerediño para os amores
a fonte na carretera
e San Xoán no medio das torres.¹⁰*

País de canteiros foi, xa que de tó dolos froitos que o chan ofrece cómpre salienta-la pedra como o sobranceiro. Alá onde abranguese o *arghina*¹¹ o táquele-táquele da labra porfiaba co verbo¹², enrestrandoo babélico rechouchío:

—¡Ghinou a raula, murie o alma que abisme!
—¡Soai, soai!¹³

Pedreiros da diáspora, mans de ferro, gorxas poeirentas:

*Canteiriños de Ceredo
veñen polo Paraño arriba
neniñas de Vilapouca
té delle a carne cocida.¹⁴*

⁵ Río que atravesa no seu curso alto o concello de Ceredo, desembocando finalmente na ría de Pontevedra.

⁶ Grande rocha de cor cinagenta que vixía o lugar des unha encosta do Monte do Seixo.

⁷ Coto da parroquia de Castro (Ceredo). Achados prerromanos. Lendas de mouros e fadas. Cantouno o sublime Otero Espasandín: *Castrodiz, rexo castro de celtas, en terras de Ceredo [...] ¡Pastor de mámoas en terras de Ceredo!, Pídoch, Castrodiz, dende esta terra, envellecida nova, metro e medio de chan para cando morra.*

⁸ Outeiro do Monte de Abelaíndo, orientación sueste. A grafía *gh* representa o son fricativo faringal xordo (gheada), trazo fonético dialectal característico da zona.

⁹ San Xoán Bautista: advocación do concello de Ceredo.

¹⁰ Cantiga recollida na zona obxecto de estudio.

¹¹ Canteiro, na xerga do oficio.

¹² Xerga dos pedreiros, tamén *Latín*.

¹³ —¡Cheghou a noite, que traballe o animal que vexa! —¡Así sexa! Diálogo de canteiros vellos. Pola calada aldraxan ó pinche (xanarra na xerga) quen puña remate á xeira esgotadora limpando e axeitando a ferramenta. Expresión en verbo recollida na zona obxecto de estudio.

¹⁴ Cantiga recollida na zona obxecto de estudio.

2. A gra

*Deus dea bo lombo onde levar mal nome,*¹⁵ din os sabidos. O alcume ou alcuño seica se gaña a por de pretendelo xa en propiedade téstase coma o teito, o agro ou os aveños. O alcume fotografa a fasquía, a teima, o aquel insospeitado; inmortalizando a súa singularidade.

O chamadeiro fai saber de onde ou de quen vén un sendo, particulariza fronte á comunidade, bosquexa unha xenealoxía de urxencia; apégase a un cal hedra rubidora.

Alcumes e chamadeiros, posto que o enxeño non ten lindes, mestúranse argallando formas híbridas: alcumes-chamadeiro (alcumeiros) e chamadeiros-alcume (chamadumes).

ESCOLLA DE ALCUMES

Individuais-masculinos

Apaghavelas, O / Narizán, O / Nariz de a metro, O: Por ter bo apéndice nasal. Alcume de trazo físico.

Cacheiras, O / B. Cacheiras / B. Cacheiro:¹⁶ Presentaba un avultamento no sobreccello a raíz dunha ferida mal curada. *B. Cacheiras* e *B. Cacheiro* son exemplos de alcumeiros, o nome de pía faise acompañar do alcume. Alcumeiro de trazo físico.

Candengo, O: Por *candenguear* “xunta-los xeonllos ó camiñar”. Alcume de trazo físico.

Carrapón, O: Fillo da *Carrapeta*. Véxase: *Carrapeta, A.* Alcume de trazo físico herdado.

Cegho de Barbeira, O: Violinista invidente natural do lugar de Barbeira-Cotobade (PO). Alcume de trazo físico asociado a locativo.

Codio, O: Ben porque gustaba de laretar.¹⁷ Alcume de trazo psíquico. Ben porque as roupas que vestía, de non veren auga, criaran dous dedos de costra. Alcume de trazo físico.

Feroz: Defensa central do Ceredo C.F. de temida contundencia. Os siareiros empurrábano ó berro de: *¡Mete o turbo Feroz!*. Alcume de trazo psíquico.

Ghelfo, O: Por ser de queixada dianteira. Alcume de trazo físico.

Ghrande de Cavenga, O: Mozo fraco e alongado. Alcume de trazo físico asociado a locativo.

Lindoque, O: Home da Lindoca. Véxase: *Lindoca, A.* Alcume de trazo físico herdado.

Miloro, O: Home da Milora. Véxase: *Milora, A.* Alcume de trazo psíquico herdado.

P. do cu roto: Non lle duraba un remendo. Alcumeiro de trazo físico.

Requia, O: Vello mestre. Quen o coñeceu afirma que mentres andaba camiño *requeneaba*.¹⁸ Alcume de trazo psíquico.

¹⁵ Expresión recollida na zona obxecto de estudio.

¹⁶ A forma abreviada agachará o antropónimo co aquel de preserva-lo anonimato.

¹⁷ Recolléreronse na zona as expresións: *Roe-la codecha/codela/codia* con ese significado.

¹⁸ *Requenear:* Falar entre dentes. Quizais de requiem, retallo de rezos.

Señor M. do tempo, O: Non se acometía labor ningún sen antes consultar co señor M. verbo das téporas: —*¿Choverá hoxe señor M.?* O señor M. consultaba o capón (catavento) da capela de Cavencia, lía o ceo de vagar e prognosticaba certo: *¡Á noite háselle coñecer e como se lle ha de coñecer por iso!* Alcumeiro de trazo psíquico.

Touqueira: O alcume vénlle polo nome dunha leira da que era propietario: *A Touqueira*.¹⁹ Alcume de trazo psíquico.

Colectivos-masculinos

Boi, Os do: Por seren donos dun semental. Alcume de profesión.

Caghanatrepia, Os: Por seren pouquiña cousa. Alcume de trazo físico-psíquico.

Gharciolos, Os: Deformación do apellido Gharcía. Alcume de trazo antropónímico

Gheiteiros (de Abelaíndo), Os: Descendentes de gaiteiro. Alcume de profesión herdado asociado a locativo.

Montinos, Os: Por te-la casa no monte. Alcume locativo.

Individuais-femininos

Cachela, A: De *cacha*, por abanear boas nádegas. Alcume de trazo físico.

Candenga, A: Muller do Candengo. Véxase: *Candengo, O*. Alcume de trazo físico herdado.

Carrapeta, A: Por ser de pouca estatura. Alcume de trazo físico.

C. “inmoro”: Por andar sempre co *inmoro* (retrous) no papo: *¡Porcos coma os meus inmoro non os hai no lughar inmoro....!* Alcumeiro de trazo psíquico.

Fanada, A: Faltáballe a metade da orella esquerda, coméralla un porco sendo cativa. Alcume de trazo físico.

Lindoca, A: Non por fermosa. Cantaban os mozos daquela: *¡C. Lindoca/Lindoque non necesita dote porque ten bighote!*²⁰ Alcume de trazo físico.

Milora, A: Ten por orixe a fórmula inglesa de tratamento “Milord”. Axeitado alcume para quen gustaba de aparentar certa altura. Alcume de trazo psíquico.

P. do ovo: No tempo en que os ovos eran moeda, agardaba que a galiña puxera para ir face-la compra. Alcumeiro de trazo psíquico.

Rica de Fraguas, A: Tíñase por ricacha. Natural do lugar de Fraguas-Cotobade (PO). Alcume de trazo psíquico asociado a locativo.

Taracho: Deformación do antropónimo Teresa partindo da forma popular *Teresa*. Alcume de trazo antropónímico.

Colectivos-femininos

Caghallas, As: Xente humilde.²¹ Alcume de trazo psíquico.

¹⁹ Dúas solucións para o topónimo: a) de *touceira* “brañeira, matogueira”. b) de *toqueira* “tobo”.

²⁰ Da expresión: *Muller con bighote non necesita dote*.

²¹ Recollérónse na zona as expresións: *Andar á caghalla / Caghallear / Caghalloar* “vivir miseramente”.

- Canexas, As:** Por seren de boa estatura e luciren perna fraca.²² Alcume de trazo físico.
- Caxonas, As:** Deformación de *Encarnación*, nome que abundaba na casa. Alcume de trazo antroponímico.
- Cucas, As:** Descendentes de alguén moi agudo. Alcume de trazo psíquico herdado.
- Maias, As:** Quizais pola cor roxa do cabelo. Alcume de trazo físico.
- Neveiras, As:** Descendentes dunha Neves. Alcume de trazo antroponímico herdado.
- Paxaras, As:** Casa de mulleres. Alguén dixo: *¡Aquí non hai más ca paxaras!* Alcume de trazo físico.
- Pingonas, As:** Por teren nariz bicudo. Alcume de trazo físico.

Lugares alcumados

- Abellas, As:** Alcuño do lugar de Cernados. Bo recanto para armar enxames.
- Devandoira:** Alcuño do lugar de Chamadoira. Acáelle.
- Ghirilló:** Alcuño do lugar de Biduído. Xente cantareira.
- Serra seca:** Alcuño do lugar de Lourido. Escaseza de auga.

ESCOLLA DE CHAMADEIROS

Individuais-masculinos

- A. de Lourido:** Nado no lugar de Lourido. Chamadeiro locativo.
- A. do correo:** Por leva-lo servicio postal. Chamadeiro de profesión.
- Fogheteiro, O:** Chamadeiro de profesión.
- G. o da casa nova:** No lugar fora o único que fixera casa de novo. Chamadeiro locativo.
- Macharés:** Por te-las súas veigas neste enclave do monte de Carballás. Chamadeiro locativo.
- M. de Carmela:** Neto dunha Carmela. Chamadeiro de parentesco.
- P. do Santo:** Fillo dun Santiago. Chamadume de parentesco, o nome de pía asóciase a unha ascendencia alcumada.
- S. [apelido] de Biduído, O:** Por ter nado alí. Chamadeiro locativo.

Colectivos-masculinos

- Ghovitos, Os:** Descendentes dunha Jovita. Chamadeiro de parentesco.
- Manco, Os do:** Por seren descendentes dalgún. Chamadume de parentesco.
- Marcos, Os:** Deformación do seu apellido: Márquez. Chamadeiro de parentesco.
- Solla(s) de Abelaíndo, Os:** De alí somos. Chamadeiro locativo.

²² Quizais de *canela* “óso da tibia”.

Individuais-femininos

- B. da Moreira:** Filla da Moreira. Véxase: *Moreira, A.* Chamadeiro de parentesco herdado.
- C. da Ferreira:** Filla da Ferreira. Véxase: *Ferreira, A.* Chamadeiro de profesión herdado.
- C. de Bernaldo:** Polo home: Bernaldo. Chamadeiro de parentesco.
- C. dos cacharros / Cacharreira, A:** Vendíaos. Chamadeiro de profesión.
- Crespa, A:** Polo apelido do home: Crespo. Chamadeiro de parentesco.
- Ferreira, A:** Muller do ferreiro. Chamadeiro de profesión herdado.
- Lourenza, A / J. das Lourenzas:** Por ser descendente dunha ou varias Lourenzas. Chamadeiro de parentesco.
- Lughesa, A:** Polo lugar de orixe. Chamadeiro locativo.
- M. de Seghunda:** Filla dunha Seghunda. Chamadeiro de parentesco.
- M. do Santés / Santesa, A:** Polo nome do pai: Santiagho. Chamadume de parentesco.
- Moreira, A:** Polo apelido do home: Moreira. Chamadeiro de parentesco.
- P. de Cavenga:** Nada neste lugar. Chamadeiro locativo.

Colectivos-femininos

- Cruz, As da:** Por vivir en casa sita nunha encrucillada enfeitada con cruceiro. Chamadeiro locativo.
- Dameanas, As:** Por seren fillas dun Damián. Chamadeiro de parentesco.
- Estrelas, As:** Fillas dunha Estrela. Chamadeiro de parentesco.
- Fogheteiras, As:** Fillas do Fogheteiro. Véxase: *Fogheteiro, O.* Chamadeiro de profesión herdado.
- Pousa, As de:** Polo apelido do pai: Pousa. Chamadeiro de parentesco.
- Toxa, As da:** Por viviren no lugar da Toxa, aldea de Meilide. Chamadeiro locativo.
- Viúdo, As do:** Por seren orfas de nai. Chamadume de parentesco.
- Xilas, As:** Polo apelido do pai: Xil. Chamadeiro de parentesco.

Sexa a presente escolma homenaxe e louvor á aldea de Ceredo, terra privilexiada dende onde administro o xeneroso herdo da lingua. Sexa agasallo para as súas xentes. Un vello, un tesouro de douradas moedas de sabedoría.

II. Cerasetum: San Xoán de Ceredo, apuntamentos verbo da toponimia maior.

O concello de Ceredo que xunto ó de Forcarei, e delo medievo, dan xeito á comarca natural da Terra de Montes, agroma nas topografías arremedando ó ferro dun arado de pao que esgazase o terrón da leira pontevedresa. Ceredo atangue oito parroquias,²³ entre elles a homónima San Xoán de Ceredo, o bico da ferraxe.

A parroquia de San Xoán estrema ó norte coas de Figueroa, Parada e Folgoso; ó sur co concello de Cotobade, ó leste co concello de Forcarei, e ó oeste coa parroquia de Pedre. Esgrevia freguesía, linda ó norte co curso alto do río Lérez²⁴ mais co seu fornecedor, o río do Castro (ou de Piñoa);²⁵ ó sur co curso alto do río do Seixo, tributario do Castro, e a levante co monte do Seixo que, erguéndose a 1.015 m de altitude (Outeiro do Coto), arma o teito da provincia de Pontevedra. O seu amplo lombo de montaña vella é privilexiado miradoiro das Rías Baixas. Martiño Sarmiento, ilustre cerdedense, deixou nos seus escritos testemuño de tamaña singularidade:

Dista Sotelo una legua de Raposeiras²⁶ pero yo anduve dos leguas, rodeando y subiendo al monte do Seixo, de camino, con el fin de registrar de lo más alto las rías de Pontevedra, Vigo, Padrón, Noya, etc., si lo permitiese el sol [...] El camino que hice es el siguiente: [...] Principio de la subida al Seixo. Porto de Cobaladrós, arroyo. Portela da Moreira. Peña Cavaleirada, una sobre otra. Porto da Mô. Y a la izquierda La Gayosa, Rebordelo. Outeiro Branco {También hay en el Seixo el Outeiro Salumbreiro}. As Laceiras. A Laxe Longa. Porto Gestido Pequeño. Campo dos Teixugos. Coto do Toucedo. Outeiro da Cama. A Laxe do Mosqueiro. {Es muy alto, se junta el ganado cara al poniente a recibir el aire del mar}.²⁷ Outeiro Salumbreiro. O Chao do Tendal.

A la derecha quedan: As Pozas do Gestido Grande, en donde nace el río do Seixo, que baja a Raposeiras. La falda do Outeiro do Coto, que es el más alto. Principio do Biôco. Cuesta o bajada a Presqueira. Santa Mariña de Presqueira, una legua. Afonsín, aldea de Presqueira, que ya está muy abajo del Seixo. Río Piño. Paséle. Nace muy cerca del río do Seixo, éste arriba, en el Gestido, y el Piño, abajo, en Pesqueira y Presqueira; y los dos se unen junto a Ceredo.²⁸

A parroquia de Ceredo, esmiúzase en quince poboados. Estes son seus topónimos: Abelaíndo, (A) Cavadosa, Arén, (A) Revolta, Barro (de Arén), Biduído, Carballás,

²³ A saber: (Santa Eulalia de) Castro, (San Xoán (Bautista) de) Ceredo, (San Martiño de) Figueroa, (Santa María de) Folgoso, (San Pedro de) Parada, (Santo Estevo de) Pedre, (San Tomé de) Quireza e (Santa Mariña de) Tomonde.

²⁴ As fontes do Lérez gurgullan na freguesía de Millerada, concello de Forcarei.

²⁵ Aplíquese aquilo de “o Castro leva a auga e o Lérez a fama”: *xúntase o río do Castro co Lérez recibindo tanta auga como a que este trae*. RODRÍGUEZ FRAÍZ, A. (1987): *As pontes do Lérez*.

²⁶ Poboado do lugar de Meilide, parroquia de Ceredo.

²⁷ Non nos debe abraiar daquela, que se transformase a paraxe nun parque eólico.

²⁸ SARMIENTO, Frei Martiño (1975): *Viaje a Galicia* (1745). Ed. de J. L. Pensado, pp. 162-163.

Cavencia, Ceredo, Cernados, Chamadoira, Limeres, Lourido, Meilide e San Bernabé. A seguir dámos conta da semántica dos mesmos:

ABELAÍNDO *Ablaíndo, Belaíndo.*

O lugar de Abelaíndo está situado a tres quilómetros da capital municipal, rumbo sueste. Na aba oeste do monte do Seixo. A súa agra esténdese ata a beira do río do mesmo nome (curso medio).

Significado: *Terreo poboado de abeleiras ou abrairas. Abeledo. Abeleiral.* A presencia deste caducifolio (*Corylus avellana*), oferente de froitos saborosos e nutrizes e raíces menciñeiras, foi numerosa no pasado (árbores de encosta e ribeira), hoxe, confinado nas marxes fluviais, supervive como espécime minoritario. Son os abeledos, sonos de antigo, recantos propiciatorios da ritualidade amorosa. Vallan como proba os versos de Johan Zorro, o xograr: *Bailemos agora, por Deus, ay velidas, / so aquestas avelaneyras frolidas, / e quen for velida como nós, velidas, / se amigo amar, / so aquestas avelaneyras frolidas / verrá baylar.*²⁹

Bibliografía:

De *ABELLANETUM/*ABELLANETA “avellanedo/avellaneda”, de ABELLANA “avellana” [Nux Abellana o “nuez de Abella”, ciudad de la Campania, donde abundaban] [...] Abelaíndo, sin contracción y con cierre de e tónica en í, en Ceredo.³⁰

Lat. ABELLANA NUX, de la pobl. it. **Abella** en Campania [...] El avellano es árbol o arbusto bien conocido en las laderas boscosas de Galicia [...] Abellanus-a es un adj. derivado de Abella, población de la Campania de Italia, de donde, al parecer, salió el nombre por abundar la especie.³¹

Abeleda, Abelenda, Abeledo, Abelendo, Abeledos, Abelaedo, Abelaído e Abelaíndo, abundanciais de *abeleira*.³²

Solucións populares: a) [a moza] vela indo [alá]. Seica tivo este lugar por veciña unha moza de beleza sen par. Gostaba pouco a fermosa muller de exhibi-lo seu don.³³ b) [o lugar] velo indo [alá]. Por ser aldeíña acochada entre montes.

²⁹ Estrofa inserida na súa *Bailada das avelaneiras frolidas*.

³⁰ MORALEJO LASSO, A. (1977): *Toponimia gallega y leonesa*, pp. 342-343.

³¹ RIVAS QUINTAS, E. (1982): *Toponimia de Marín*, p. 145.

³² CABEZA QUILES, F. (1992): *Os nomes de lugar*, p. 478.

³³ Hai quen a relaciona coa fermosa e milagreira imaxe da Virxe do Socorro, custodiada na capela do poboado.

(A) CAVADOSA

O lugar de A Cavadosa está situado a preto de sete quilómetros da capital municipal, rumbo sur. Na aba oeste do monte do Seixo, á beiriña do río do mesmo nome (curso alto).

Significado 1: *Terra traballada ó legón. Terra cavada.* Posúe A Cavadosa pouca terra de labor, anque boa e ben irrigada.

Tralo Entroido, daba comezo a trafega no agro.³⁴ Se o labrego quería ter patacas para o ano, debía primeiro rasparlle o terrón ás leiras³⁵ e coa mesma estercar.³⁶ Cavar, cavávase o día da bota.³⁷ Abríase o rego, virábase a terra e no rego aberto pousábase o terrón, púñase a semente no niño,³⁸ salferíaselle a mestura fertilizante e a seguir soterrábase. Semanas despois cumpría un apicotado.

Cavávase polo verán o terrón do monte, tarefa de cambotes,³⁹ para que unha vez amoreado e afogueirado servise a borralla de esterco. Xa no outono, sementábase nesta terra enriquecida o cereal (centeo, fundamentalmente).⁴⁰

Bibliografía:

Lat. CAVARE “ahuecar, cavar”, part. romance **cavado -a** [...] El tema (cavar, cavada, cava...) es más que vulgar [...] En Marín, *cavada* es hoy sinónimo de *cachada* y ambos han perdido el sentido etimológico de “terreno roturado con azadón en el monte” que todavía conserva en otras partes [...] Cavada es el participio, romance, de cavar y éste del lat. CAVARE “id”, derivado del adj. CAVUS “hueco”, como cova.⁴¹

Significado 2: *Poboado situado no fondal da valga.* Derivado quizais da forma adxectival latina *cava* “fondo, profundo”. O poboado está instalado nunha depresión do terreo. Este abaixamento é froito do traballo erosivo do río do Seixo, alí aínda torrenteira.

³⁴ Os labores que se enumeran a continuación remontanse a antes da chegada da raspadeira e do arado de ferro (ferramenta industrial).

³⁵ As patacas púñanse (ou botábanse) no labradío e no baldío (campos, xesteiras). As xesteiras son terreos moi pataqueiros. Para raspar no labradío empregábase a sacha, o baldío requería o legón de sete libras.

³⁶ Alí onde fose posible. Ás xesteiras, polas dificultades de manobra, non se lles achegaba esterco anque si fertilizantes como a borralla, o cal e o mineral.

³⁷ Este labor executábase coa axuda do legón ou da sacha.

³⁸ Había quen, xente minuciosa, entre semente e semente deixaba a medida dun pé.

³⁹ Xornaleiros lalinenses.

⁴⁰ Co centeo adoitábase botar semente de toxo e xesta co fin de que viñesen para estrume.

⁴¹ RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, p. 261.

Solucións populares: a) (A) cova da osa. Malia que non se atén á etimoloxía, non é desatino pensar que quizais estes fermosos mamíferos tiveron xacando, por hábitat, as ladeiras fragosas do Seixo, e por tobo calquera buraca so os numerosos afloramentos graníticos. b) Poboad o sito no cabo da parroquia. O lugar de A Cavadosa é o poboad o más alonxado da capital municipal, de feito e por mor do seu histórico illamento⁴² dálle terra a seus mortos no cementerio de Caroi (parroquia do concello de Cotobade), na outra beira do río.

ARÉN

O lugar de Arén está situado a pouco máis de dous quilómetros da capital municipal, rumbo nordés. Á súa agra esténdese ata a beira do río do Castro (curso baixo).

Presencia do topónimo na onomástica persoal (apelidos).

Significado 1: Terreo areento. Topónimo derivado quizais do éntimo latino *harena* “areal”, por contraste cualitativo co lugar de Barro co que se vencella.⁴³ San Miguel de Arenancos, antiga denominación.

Significado 2: *Valiña. Bocarribeira.* Topónimo derivado quizais da partícula preindoeuropea **ara* “val, auga...”.⁴⁴ Pousado nun altiño, cinguido pola serpe do río, domina o amplio val.

Significado 3: *Labradío.* Topónimo derivado quizais da forma verbal arar “labra-la terra facendo uso do arado” (do latín ARARE “labrar, cultivar, vivir do agro”).⁴⁵

O labrego, polo mes de abril, xa matinaba na sementeira do millo.⁴⁶ Comezaba por racha-la terra coa grade de dentes de ferro, esparecía a continuación o esterco e co arado de pao, efectuaba a labra (esfendedura). Repousaba a terra ata maio. No maio, o campesiño labraba e gradaba de novo, trazaba as rolas⁴⁷ e a voleo, botaba a semente ó chan. Trala sementeira, outras dúas pasadiñas de grade, unha de dentes e outra de costas, e a agardar boa anada.

Alá polo mes de xuño, o centeo do labradío, que fora sementado no outono, deixáballe o sitio ó millo miúdo e ó millo serodio. Abríase a terra coa grade de dentes de ferro, esfendíase co arado de pao, gradábbase de novo, dispúñanse as rolas e a voleo, espállabase o gran.⁴⁸

⁴² A estradiña que o une con Abelaíndo é de onte para acá.

⁴³ Véxase: BARRO.

⁴⁴ Véxase: CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 38.

⁴⁵ Mais na zona non se ara, lábrase.

⁴⁶ Os labores que se enumeran a continuación remóntanse a antes da chegada da sementeira (ferramenta industrial).

⁴⁷ Carreiros de sementeira.

⁴⁸ O centeo e o trigo requirían liturxia semellante.

Coa aparición da ferramenta industrial, o millo comezouse a botar coa sementadeira e as patacas co arado de ferro. A sementadeira arrecunchou ó aradiño de pao e a raspadeira a grades e legóns.

(A) REVOLTA

O lugar de A Revolta está situado a pouco máis de un quilómetro da capital municipal, rumbo sur. Na aba oeste do monte de Cavanca. A súa agra esténdese ata a beira do río do Castro, xa beneficiado das augas do río Seixo.

Significado: *Camiño retorto*. A Revolta esténdese a ámbolos dous lados da estradiña que conduce ós lugares de Lourido, Biduído, Chamadoira, San Bernabé e Limeres. Dende Ceredo, accédese ó lugar deixando tras dun encrucillada costenta e virada. A estrada estréitase ó seu paso polo poboado.

Bibliografía:

revolta (de *re* + *volta*). s. f. [...] Curva ou volta nun río, camiño ou estrada.⁴⁹

Camiños que describen unha curva pronunciada, circunstancia viaria que [...] orixina os nomes de lugar **Revolta**, A Revolta, **Revoltas**, As Revoltas.⁵⁰

BARRO (de Arén)

O lugar de Barro está situado a pouco máis de dous quilómetros da capital municipal, rumbo leste. O poboado esténdese a ámbolos dous lados da estrada que nos achega ó lugar de Carballás, e a Presqueiras e San Domingos, estes, no concello de Forcarei. Barro, en orixe alargo do lugar de Arén,⁵¹ é hoxe quinteiro irmánado: *Barro e Arén*.

Significado 1: *Terreo barrento*. Por contraste cualitativo co lugar de Arén co que establece vínculo.

Bibliografía:

Prerrom. ***barro** “arxila”; quizás derivado de **bar-r** [Precélt. **bar-r-**, enfatización de **bar-** “altura”] [...] Todos los topónimos dichos son interpretados por el pueblo como “sitios de barro” [...] Barro “arcilla” es palabra gallega. El labrador de Morrazo divide sus tierras en: *nejas*, la de mejor calidad; *barrenta*, de mediana calidad; *areenta*, inferior.⁵²

⁴⁹ *Diccionario Xerais da Lingua*. 1992, p. 763.

⁵⁰ CABEZA QUILES. F.: *Os nomes...*, p. 353.

⁵¹ Barro é froito da colonización das terras localizadas a carón da devandita estrada, aberta modernamente.

⁵² RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, p. 32-33.

Do prerromano ***barro**, “lama, fango” [...] sinalando sitios abondosos en barro.⁵³

Significado 2: *Terreo choído con valo de estacas.* Hoxe, o arame de espiño foi substituíndo ós tradicionais sistemas de deslinde e cercado.

Bibliografía:

Nombres comunes [...] también de origen remoto y problemático, han dado así mismo origen a topónimos. Tales son, por ejemplo, barro “arcilla”, con *Barral*, *Barreiro*, *Barreira*, distinto de un *barrum* céltico “barrera, estacada” que puede ser el topónimo *Barro*.⁵⁴

BIDUÍDO

O lugar de Biduído está situado a algo máis de tres quilómetros da capital municipal, rumbo sudoeste. Na cima do monte do mesmo nome (tamén, monte da Pighorela ou Pingorela).

Significado: *Terreo poboad de bidueiros.* Este vexetal caducifolio (*Betula celtiberica*) é aínda hoxe abundante. Árbore de rechamante casca branca. Na parroquia, brido, é unha das denominacións do espécime. Antigamente, a madeira de bidueiro empregábase para face-las pezas do arado de pao,⁵⁵ algún eixo para o carro, zocos, etc. As follas do bidueiro teñen amais, propiedades curativas.

Bibliografía:

Biduido, de ***BETULETUM**, derivado del gallo-lat. BETULLA “abedul”, gall. *bido* / *biduo* / *bidueiro* [...] De la base celto-lat. ***BETULUS**, lat. BETULLA “*bido* o *biduo*”, *bidueiro/a*, “abedul” son numerosos los *Biduedo* o *Biduído*, *Bidueiro*, *Bidueira*, *Bidueiral*.⁵⁶

Lat. vg. ***BETULARIO**, ***BETULU**, latinización del célt. ***betu** “abedul” [...] Este tema tiene un gran número de variantes en el gallego. Así abedugo, abedueira, abidueira, abedoeiro –a, abedugueira; bedolo, bídalo, biduleiro, bido, bideiro, bidro, bidrón, bidón, bidueira, biduo, biduleiro, bodelo. Todo por “abedul”. El abundancial o bosque de abedules: biduedo, biduido, etc. [...] El tema también se ve en el it. y el fr., considerándose un préstamo celta.⁵⁷

⁵³ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 245.

⁵⁴ MORALEJO LASSO, A.: *Toponimia...*, p. 29.

⁵⁵ Coa excepción do rastreiro. Para esta peza empregábase cerne de carballo, gañando en resistencia e durabilidade.

⁵⁶ MORALEJO LASSO, A.: *Toponimia...*, pp. 23 e 293.

⁵⁷ RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, p. 151.

O bidueiro, do céltico ***betu**, é outra árbore que deixou impronta na toponimia. Posibles abundanciais desta especie arbórea son **Biduedo**, **Biduedos**, **Bidueda** e **Biduído**.⁵⁸

CARBALLÁS

O lugar de Carballás está situado a algo más de seis quilómetros da capital municipal, rumbo leste. Ubicado preto da cima do Seixo, un chisco batido do aire como o acredita a copla popular: *O capón de Carballás⁵⁹ / ten a crista revirada / que lla revirou o ar / unha mañá de ventada.*⁶⁰

Significado: *Terreo poboado de carballos. Carballeira.* Contados, hoxe e no lugar, os exemplares de carballo (*Quercus robur*). O cerquiño (*Quercus pyrenaica*) é frondosa máis abundante.

O carballo é trabe cultural da galegidez, árbore totémica. Vexetal lonxevo de porte maxestoso e sombra salutífera. Prodixiosas cualidades o distinguen.

O Carballo dos aires, exemplar centenario xa desaparecido. As mulleres de Carballás alzaban o centeo onde campaba.

Presencia do topónimo na onomástica persoal (apelidos).

Bibliografía:

Carballo [...] Carballedo, Carballeda, Carballeda [...] Carballo: Carballal, Carballeda, Carballeira [...] Carballo, de *CARVALIU.⁶¹

Preindoeur. **car-b-** “planta de terreno fragoso, de roca, planta dura”, de ***kar-** “roca” [...] Podemos deducir la importancia que el *roble* o *carballo* tuvo en nuestra zona por estás pléthora de nombres. Hoy su característico verdor apenas si resalta en tres o cuatro sitios. Las voces comunes: carballo, carballeiro, carballeira, carballeda, etc. son bien cococidas y vivas en la lengua [...] raíz ***kar-** incrementada con -b- (*karb- “planta dura”).⁶²

Ó carballo xenuíno ou *Quercus robur* [...] proveniente da voz prerromana ***carb**, “pedra, planta nada entre as pedras”, refirese, entre outros, os topónimos **Carballo**, **O Carbaliño**, **Carballo da Pedra**, e os abundanciais en *-al* e *-eira*, **Carballal**, **Carballeira**, **A Carballeira** e **Carballeiras**. Estes nomes de lugar, recollendo a tradición mítica da árbore, aparecen nos documentos antigos como puntos de referencia nos deslindes ou límites de territorios.⁶³

⁵⁸ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 478.

⁵⁹ Catavento.

⁶⁰ Non nos debe abraiar daquela que sexa outeiro des onde chimparse en parapente.

⁶¹ MORALEJO LASSO, A.: *Toponimia...*, pp. 22, 23 e 279.

⁶² RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, pp. 155-156.

⁶³ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, pp. 147.

CAVENCA

O lugar de Cavenca está situado a preto de un quilómetro da capital municipal, rumbo sueste. Na aba norte do monte do mesmo nome. A súa agra esténdese ata a beira do río do Seixo (curso baixo).

Significado: *Valgada. Vaganta.* A súa ubicación, empolicado na lomba do monte, xustifica o chamadeiro. San Salvador de Caviancos, antiga denominación.

Bibliografía:

caivanca (do lat. CAVU = oco, cova). *s. f.* Pequeno val; depresión suave. Var. *Cavianca*.⁶⁴

CERDEDO

Capital municipal. Situada a ámbolos dous lados da N-541 ou estrada de Ourense. A súa agra é regada polos ríos Lérez (curso alto) e Castro (curso baixo).

Significado: *Terreo poboado de cerdeiras.* Á árbore das cereixas (*Prunus avium*) foi no pasado espécime abundante, non só na parroquia de San Xoán senón en todo o concello, de aí o topónimo. Afamadas foron, en tempos, as cerdeiras da parroquia de Figueroa, anque o seu topónimo gabe outros froitos. Loa particular merece unha cerdeira, vedraño exemplar, que ata hai pouco reinaba no poboado de As Raposeiras (Meilide). As súas proporcións e anadas xenerosas permitían que un puidese enche-lo bandullo mentres repousaba deitado encol das súas pólás.

Bibliografía:

El nombre de Ceredo procede, según Millán González Pardo, de CERASETUM (lugar de cerezos), en gallego *cerdeiras*. Parece que sobre un producto fonético *cersedo*, hubo un influjo de asimilación regresiva de la -d-.⁶⁵

Topónimos del cerezo [...] como son Cerdedo/-ido, *Cerdeira*, *Cerdeiriña/-iño*, *Cerdeiroa*, *Cerdeiral*, *Cerdeiredo/-ido*.⁶⁶

Lat. CERASUS “cerezo”, adj. sustantivado CERASEA, lat. tardío CERASARIA; del gr. *kérasos* [...] Del lat. tardío CERASIA, ceresia salió cereisa, cereixa [...] de *CERESETU>*cersedo>cerdedo. La base primera en el latín fue CERASUS, préstamo del gr. *kérasos*.⁶⁷

⁶⁴ *Diccionario Xerais da Lingua*. 1992, p. 143.

⁶⁵ *Gran Enciclopedia Gallega*. 1974. Vol. VI, p. 124.

⁶⁶ MORALEJO LASSO, A: *Toponimia...*, p. 328 (n. 45).

⁶⁷ RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, p. 158-159.

De **Cereda** cómpre dicir que provén de *cereceta*, abundancial en *-eta* de CERASUS, “cerdeira”, por referencia a grupos deste froital [...] Ceredo, de igual significado.⁶⁸

CERNADOS

O lugar de Cernados está situado a dous quilómetros da capital municipal, rumbo nordés. O poboado esténdese a ámbolos dous lados da estrada xeral PO-OU (N-541).

Significado: Terreos afogueirados. As queimas eran tarefas agrícolas previas ó labor de cava. Como xa quedou dito,⁶⁹ o terrón arrincado no baldío amoreábase e deixábbase secar. Unha vez seco, plantábase o lume nel. A borralla empregábase como fertilizante. Estes terreos daban boas centeeiras.

Bibliografía:

Cernada [...] de *CINERATA “quemada, incinerada” (¿tierra?).⁷⁰

Lat. vg. *CINERARE, CINERATA “volver ceniza, quemar”, del lat. CINERE “ceniza” [...] En latín vemos: CINIS, -ERIS “ceniza” [...] derivado CINERARIUS [...] Tuvo que existir también, de CINERE, como CINERARIUS, el verbo *CINERARE, part. (TERRA) CINERATA, resultado de quemar terrones como todavía se hace con las borrallinas, borreas, borrelas, tolas o toleiras, por Galicia adelante.⁷¹

O topónimo **Cernada**, moi corrente en Galicia, debe provir da voz *CINERATA, derivada da latina CINIS, “cinsa” [...] **Cernada** seguramente fai referencia a unha terra queimada, práctica agrícola moi corrente para a colonización de terras virxes [...] Outros topónimos similares, que parecen referirse a antigas queimas para a roturación do monte, son os **As Cernadas**, **Cernadiña**, **Cernadela**, **Cernadelo**, **Cernado**, **Cernadiño**, Cernados.⁷²

CHAMADOIRA

O lugar de Chamadoira está situado a pouco máis de catro quilómetros da capital municipal, rumbo sudoeste. Na aba oeste do monte do mesmo nome (tamén coñecido por monte de Costoa). A súa agra esténdese ata a beira do río das Cervas (curso alto).

⁶⁸ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 477.

⁶⁹ Véxase: A CAVADOSA.

⁷⁰ MORALEJO LASSO, A.: *Toponimia...*, p. 335 (n. 81).

⁷¹ RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, pp. 262-263.

⁷² CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 145.

Significado: *Alto des onde dar voces.* Topónimo derivado quizais da forma latina *CLAMATORIA de CLAMATOR “voceador”.⁷³ Dende o lugar e beneficiándose da reflexión das ondas sonoras, pode un comunicarse co veciño San Bernabé, fronte Chamadoira, no baixo, sen ter que depender da telefonía.

LIMERES

O lugar de Limeres está situado a tres quilómetros da capital municipal, rumbo sudoeste. Na aba norte do monte do mesmo nome. A súa agra esténdese ata a beira do río Cervas (curso baixo).

Presencia do topónimo na onomástica persoal (apelidos).

Significado 1: *Terreo lamacente.* A toponimia menor (*A Barreira, As Barrozas...*), insiste nesta característica do solo.

Bibliografía:

O topónimo **Limia**, coñecido nome de lugar da provincia de Ourense, provén dunha base moi antiga *lim, seguramente emparentada con *lam*, “lama, lodo”, que para autores como M. Pidal é ambro-ligur-iliria. Este apelativo, de singular importancia na historia antiga de Galicia, ten sido tratado, entre outros, por autores como E. Rivas, Tovar e Rabanal en termos similares e sempre con relación á devandita voz *lama*.⁷⁴

Significado 2: *Terreo poboado de umeiros.* O olmo ou umeiro de montaña (*Ulmus glabra*) é hoxe en día, na zona, unha rareza vexetal.

Bibliografía:

El céltico *limos/lemos que se corresponde por su forma y significación con el lat. ULMUS “olmo”.⁷⁵

LOURIDO

O lugar de Lourido está situado a preto de dous quilómetros da capital municipal, rumbo sur. Na aba oeste do monte de Cavanca.

Significado 1: *Terreo pedrallento.* As súas características edafoloxicas xustifican a solución.

Bibliografía:

⁷³ Ou derivado romance.

⁷⁴ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 239.

⁷⁵ MORALEJO LASSO, A.: *Toponimia...*, p. 67.

O topónimo **Louro** ten sido interpretado como proveniente do latín clásico LAURUS, por referencia ó loureiro, especie vexetal que non se atopa nos lugares así chamados, onde si abunda, en troques, a pedra, xa que o étimo **Louro** fai referencia, segundo pensamos, a ese elemento da natureza [...] A mesma orixe que **Louro** [...] parece te-lo topónimo **Lourido**, tamén explicado moitas veces como abundancial de LAURETU, “conxunto de loureiros”, cando pode facer referencia, segundo pensamos, a terreos pedrosos ou canteiras [...] A base que se corresponde con todos estes topónimos debe ser un radical parecido a **lar* ou **lor*, ou un menos comprometido **l'r* “rocha, pedra” [...] En Galicia o radical **l'r* ainda está presente na palabra *louro*, que os nosos diccionarios codifican co significado de penedo.⁷⁶

Significado 2: *Terreo poboado de loureiros.* O loureiro (*Laurus nobilis*) é especie ventureira pouco dada a formar bosques. Árbore mítica. Os gallos de loureiro e oliveira, bendecidos no Domingo de Ramos, escorrentan o trebón. As folliñas de loureiro son típico adobío de castañas cocidas e patacas guisadas.⁷⁷

Bibliografía:

Lourido, de LAURETU [...] *Lourido* [...] de LAURUS “loureiro, laurel”.⁷⁸

Lat. vg. LAURARIU “laurel”, del lat. LAURU “id” [...] La forma *loureiro* es la común en toda Galicia; formación del lat. vg., adjetival en principio, sobre el latín clásico LAURUS “laurel”. Otros derivados, ya latinos, son: LAUREUS, LAURINUS, LAURETUM o LORETUM “lauredal”.⁷⁹

MEILIDE

O lugar de Meilide está situado a quilómetro e medio da capital municipal, rumbo sueste. A súa ampla agra esténdese ata a beira dos ríos Seixo e Castro (cursos baixos).

Significado 1: *Terras (propiedade) de Melito.*⁸⁰ Nome dun antigo terratenente.

Bibliografía:

Melide, nome repetido varias veces en Galicia [...] quizais procedente dunha *(VILLA) MELLITI, xenitivo posesivo do nome persoal latino MELLITUS, ben documentado.⁸¹

⁷⁶ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, pp. 299 e 300.

⁷⁷ O loureiro como condimento, favorece a dixestión.

⁷⁸ MORALEJO LASSO, A.: *Toponimia...*, pp. 283 e 308. A Virxe do Loreto, advocación da capela de Meilide.

⁷⁹ RIVAS QUINTAS, E.: *Toponimia...*, pp. 173-174.

⁸⁰ *Melito* ou *Melitón* “doce coma o mel”, antropónimo de orixe latina.

⁸¹ CABEZA QUILES, F.: *Os nomes...*, p. 283.

Significado 2: *Paraxe fermosa. Locus amoenus.* O lugar de Meilide estarrícase ó longo da encosta montesía. Coroado pola Laxamoura, flanqueado por xunta de ríos que sucan seus lindes. O poboado é enteiramente visible dende a capital do municipio. Na parroquia escóitase: ¡Mira que bonito é Meilide desde aquí (dende Cerededo)! ou ¡Mira que bonito é Cerededo desde aquí (dende Meilide)! Cerededo e Meilide, fite a fite, ocupan as bancadas dun circo natural, onde e na arena, bátense o Seixo e o Castro, feras de auga. Os únicos lugares visibles dende Cerededo, fóra Meilide, son Cavenca, Arén e Lourido.

Bibliografía:

El conocido *Melide* (cast. *Mellid*) es continuación clara del adjetivo del célt. común MELIDDI- “dulce, meloso, suave”: irl. ant. *milis*, ky. *melys* y el nombre de persona gallo *Meliddus*⁸² (otras veces grafiado *Melissus*, aproximadamente) [...] *Melide* es famosa desde antiguo por las muchas golosinas que fabrican allí las mujeres del pueblo y venden tradicionalmente [...] Por lo demás el nombre se repite en Galicia: otro *Melide*⁸³ agregado de Cerededo (junto a Pontevedra).⁸⁴

SAN BERNABÉ

O lugar de San Bernabé está situado a preto de cinco quilómetros da capital municipal, rumbo sudoeste. A súa agra esténdese ata a beira do río das Cervas (curso alto).

Significado: *Lugar baixo a protección do santo.* Atópase no lugar a ermida de San Bernabé que da abeiro, entre outras, á imaxe titular da advocación. O San Bernabé de inverno celébrase o 6 de xaneiro, o San Bernabé do verán o 11 de xuño. Din que cando morría no ano un confrade do San Bernabé, chovía o día da festa. ¡Ai San Bernabé (do vrua)! Expresión de abraio adoito escoitada.

Segundo a tradición, a sobredita imaxe foi atopada no lugar onde hoxe se ubica a capela. Este recanto foi en tempos mesta carballeira, algo decimada na actualidade. Estas árbores, máxicas abofé, arredan o tangaraño, o *anghenido* ou calquera outro mal estraño, se se saben invoca-los seus poderes. Quizais, o costume de leva-los cativos afectados de raquitismo en presencia do santo⁸⁵ sexa reminiscencia destas antigas prácticas. O santo tamén é moi avogoso dos rapaces trastolos ou toleiráns: ¡San Bernabé te fagha bo!

Bibliografía:

Do arameo *bar* “fillo” e *nabwh* “profecía”: “fillo da profecía”, profeta”, latinizado en Barnabas e a través do francés Barnabé, con paso do a tónico a é,

⁸² A grafía <dd> pretende substituír á delta xeminada da referencia bibliográfica.

⁸³ Errata?

⁸⁴ COROMINAS, J. (1976): «Elementos prelatinos en los romances hispánicos». In: *Actas del I Coloquio sobre lenguas y culturas prerromanas de la península Ibérica*, p. 139.

⁸⁵ Era costume que os ofrecidos pasasen por debaixo da imaxe.

como Tomé [...] **Iconografía:** viste túnica (coma os demais apóstolos), ás veces tamén aparece vestido de bispo, atributos persoais: o evanxeo de Mateo na man e mailas pedras da súa lapidación (por iso é invocado contra a sarabia)⁸⁶.

Sumas finais:

Nº de topónimos: 15

Fitónimos: Abelaíndo, Biduído, Carballás, Ceredo // Limeres, Lourido

Orónimos: Arén, Barro, Cavanca, Lourido, Limeres // A Cavadosa

Agrónimos: A Cavadosa, Cernados // Arén, Barro

Morfónimos: A Revolta // Meilide

Antropotopónimos: Meilide

Haxiotopónimos: San Bernabé

Outros: Chamadoira

As Raposeiras, marzo marzal de 2000

⁸⁶ *Diccionario dos nomes galegos Ir Indo.* 1992, p. 162.